

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ



OCAK - ŞUBAT / 97

ağın DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Dr. VÂKIF ÖZKUL

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
MUAMMER NİKSARLI

Yazı Kurulu
Mehmet ORHAN
Nihat ASYALI
Dr. Vâkîf ÖZKUL
Nihat İSPİR
Prof. Zafer GENÇAYDIN
Gülay BAYTAŞ
Altan İLTER
İsmail BEYDEMİR

Teknik Yönetmen
Taner BERİKMAN

Yazışma Adresi:
Necatibey Cad. No: 20/16 Uysal Apt.
Tel : 230 11 54 06430 - ANKARA

PTT 101843 no.lu Çek Hesabı

Gönderilen yazılar yayımlansın
yayımlanmasın iade edilmez
ve telif ücreti ödenmez.
Bu dergide yayımlanan yazılardaki
fikirler yazarlarına aittir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi Ankara
Valiliğinin 12.9.1991 gün ve 8202 sayılı
yazıları ile ayda bir çıkar.

Yıl : 6 Sayı : 65 - 66
OCAK - ŞUBAT 1997

Baskı : Mine Ofset Ltd. Şti. - 417 34 75

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi Muhabirleri :
İsmail BEYDEMİR : Malatya - Ağın
İ. Cengiz YÜCEL : İzmir
Ahmet SAMUR : İstanbul

Kapak: Hüseyin KABASAKAL

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3		Mutfak AGIN
5		İki Bilge İnsan - Nuri Onat ve Hüseyin Kabasakal Güven DİNÇER
7		Hüseyin Kabasakal Abimize Ağıt İsmail BEYDEMİR
8		Em. Alb. Hüseyin Kabasakal'ın Anısına Deftere Yazılanlardan Alıntılar
11		Hüseyin Kabasakal İçin Ömer KAYAOĞLU
12		Babam Emekli Albay Hüseyin Kabasakal ile Gerçekleşmemiş Bir Söyleşi Ersin TULUNAY
13		Devletin Kirliliği S. Selami TAŞBAŞI
14		Ağın'lılar Turan HAZAR
16		Abdurrahman Şeref Hocaoglu Hilmi Ziya APAK
18		Serzenişler Gültekin YANDIMATA
19		Bir Ölüm Hayat Gibi, Bir Acı Öğüt Gibi Şeref Bedri ERDEM
20		Ağın'a Deyiş Hüsnü AYDOĞMUŞ
21		Rahmetli Nuri Onat Ağabeyimiz ve Ağın Dergisi İsmail BEYDEMİR
23		Yerli Malı Haftası - Benim Bir Kedim Vardı Berrin KORKMAZ
24		Bir Şiir Kitabının Anatomisi Osman Sulhi AKSU
27		Hüseyin Hüsnü Efendi Halit HOCAOĞLU
29		Fotoğraflarla Anılar
30		Haberler

MUTFAK

Başlığı görünce çoğunuz, ülkemizdeki ekonomik sıkıntılar altında ezilen dar gelirli büyük kitlenin mutfağındaki yangından söz edip, ekonomi, enflasyon, bordro mahkumları, emekliler vb. kelimelerle devam edeceğimizi (elbette ki haklı olarak) düşünmüşsünüzdür. Zira şu sıralar ülkemiz insanının en büyük sıkıntısı mutfağında başlıyor. Hani şu, soframıza oturduğumuz anda önümüzde hazır bulduğumuz her çeşit yemeklerimizin hazırlandığı yer olan mutfak.

On-onbeş dakika içinde yiyip-içip bitirdiğimiz o lezzetli yemekler tabağıımıza gelinceye kadar, hangi işlemlerden geçerek hangi ellerin hüneri ile tabağıımıza ulaştı, hiç aklınıza geldiği olur mu?

Sevgili okuyucular, bugün sizlere bir mutfaktaki çalışmayı anlatacağız. Ancak bu yemeklerin değil de, şu anda okuduğunuz derginiz Ağın'ın hazırlandığı mutfak. Bunu da hiç düşündüğünüz olur mu, elinizdeki gazetenin, kitabın, şu anda okuduğunuz Ağın'ın satırlarının sizin gözlerinize nasıl ulaşabildiği? O ay elinize geçmeyen dergi, beğenmediğiniz bir yazı, o sayıda yayınlanmayan bir şiiriniz dolayısıyla öfkelenerek, "böyle de dergi mi çıkarılır, beceremiyorsanız bırakın bu işi..." diye başlayan, zaman zaman telefon veya mektuplarla bizlere kadar da uzanan kızgınlıklarınız anında olmasa bile, şöyle sakın bir anınızda olsun hiç aklınıza geldiği olur mu, şu okuduğum satırlar bana nasıl ulaştı?

Yerimiz, Ankara-Necatibey Caddesi-Uysal Apt. 20/16. Altıncı kattaki bu daire aslında hemşehrimiz Dr. Vâkıf Özkul'un muayenehanesidir. Ancak bu muayenehane, sekreteri, telefonu dahil tüm imkânlarıyla, aynı zamanda "Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği" ve dolayısıyla Dergimizin tüm hizmetlerinin de yürütüldüğü yerdir. Dernek Yönetim Kurulu ile dergimizi hazırlayan kurul ayrı çalışır. Dernek Yönetim Kurulunun tespit ettiği Dergi Yayın Kurulu, Dr. Vâkıf Özkul,

Nihat Asyalı, Nihat İspir, Prof. Zafer Gencaydın, Gülay Baytaş ve Altan İlder'den oluşmaktadır. Ayrıca, Dergimize ilk çıktığı andan bugüne kadar, gerek yazı ve şiirleri ile gerekse her türlü katkıları dolayısıyla devamlı destek veren (Ankara'da oturmasa da) okuyucularımızı, onur üyesi olarak yazı kurulu listesinde sunmaktayız. Geçmişte rahmetli Nuri Onat, rahmetli Hüseyin Kabasakal, Dr. Kriton Dinçmen gibi, bu sayılarımızda da Mehmet Orhan, İsmail Beydemir bu isimlerden bazılarıdır.

Haftanın en az bir günü tüm kurul, birkaç günü de önemli mazereti olmayan üyeler, akşam iş çıkışı ve cumartesi günleri Dr. Vâkıf'ın yerinde (bu bir deyim olmuştur) toplanır. Gelen yazı ve şiirler tek tek okunarak yayımlanıp yayımlanmaması konusu tartışılır. Bu okumalar sırasında, (genellikle elle ya da eski daktilolarla yazılmış olduğundan) yazılardaki imlâ hataları, cümle düşüklükleri, hatta bazen şiirlerdeki vezin düşüklükleri bile tek tek düzeltilir. "Yayımlanır" onayının verilmesindeki ölçüler: içerik, anlatım, konunun güncelliği, siyasal içerikli yazılardaki ölçü, kişisel ve siyasi sataşmalardan sakınma ve benzeri unsurlardır. Şiirler de keza aynı ölçülerle beraber, şiir tekniği, yazarının yaşı ve kültür düzeyi ile birlikte değerlendirilir. Şöyle ki, ilk okul seviyesindeki bir öğrencimizin şiiri ile, kültür düzeyi daha üst seviyedeki bir okurumuzun şiiri ayrı değerlerle tartılır. Belli bir düzeyin üzerinde şiirlerini yayımladığımız bir yazarımızın, içerik veya şiir tekniği olarak alt seviyelerde kalan bir şiirini, biz, o yazarımız (aynı zamanda okurumuz) adına yayımlamaya layık bulmayabiliriz. Bu konudaki tartışmalar çok defa Nihat Asyalı'nın son sözü ile karara bağlanır. Özellikle siyasal ve sosyal içerikli yazı ve şiirlerde çok uzun ve hatta ateşli tartışmalarımız hiç de az değildir. Bu tartışmaların en büyük özelliği ise, arkadaşımız Nihat İspir'in genelde tek başına ve muhalif kalmasıdır.

Buradan sonraki safhada, o ay çıkacak dergiye girecek yazı ve resimlerin seçimi yapılır. Burada da en çok konuların güncelliği dikkate alınır. Örneğin Kasım sayılarında daima Atatürk'ün vefatı yıldönümlerinin dikkate alınması gibi. Daha sonra mizanpaj işlemi başlar. İşte bu anda (aynı zamanda dergimizin basımını da üstlenen) arkadaşımız Taner Berikman da masa başındadır. Teknik sorumlumuz olarak çalışan Taner şu anda Ankara'daki en eski ve tecrübeli matbaacılarından biridir. Değerli hemşehrimiz Taner, Dergimize verdiği bu teknik hizmete ek olarak, basım işini de masraflar karşılığında bir ücretle yerine getirmektedir. O sayı için mizanpaja giren yazılar dizgi sonrası üç defa prova olarak kurulumuza gelerek düzeltmeler yapılır. Son düzeltmeden sonra, daha önce çektirilen kapak ve resim filmleriyle beraber dergi baskıya verilir. Baskı işlemi sonrası dikilir, kesilir ve paketlenerek büroya gelir. Şimdi derginin postalama işlemi başlayacaktır.

Burada bir noktaya değinmek istiyorum. Bizleri ikinci sayarsak, şu anda Ankara'da üçüncü kuşak bir Ağın'lı grubu vardır. Bunlar doğma büyüme Ankara'lıdır ve büyük bölümünde bizlerdeki Ağın'lılık heyecanı yoktur. Ancak, yine büyük bölümü çok iyi yetişmiş ve yetenekli olup kendi işlerini kurmuş olan bu değerli çocuklarımız, Ağın'la ilgili her tür işi büyük özveriyle yerine getirmekte hiç tereddüt etmezler. İşte Baran Kaya da bu çocuklarımızdan biridir. Prosoft Yazılım Bürosu'nun sahibi olan Baran, tüm adresleri (ücretsiz olarak) bilgisayarında depolamakta, gerektiğinde adres değişikliklerini işlemekte ve bunları etikete dökmektedir.

Prosoft yazılımdan alınan adres etiketleri, posta kartlarına yapıştırılıp, postahaneye götürülüp damgalatılmakta, tekrar büroya getirilerek, dergilerle beraber (isim listelerinde de işaretlenmek suretiyle) poşetlere yerleştirilmektedir. Tekrar paketlenen dergiler aynı gün postahaneye teslim edilir. Yardımlaşarak yürütülen bu işlemlerin değişmez iki işçisi ise değerli hemşehrilerimiz Selahattin Sakallı ve Sedat Özkul'dur.

Söze mutfakla başlamıştık, şimdi de bu mutfağın ekonomik tablosunu sunalım.

1996 yılı sonu olarak, bir sayının matbaadan büroya gelişi elli milyon liradır. Poşet, adres kartı, ambalaj ipi, yapıştırıcı bant ve yirmibir milyon posta ücreti buna eklenince toplam yetmiş iki milyon lira tutmaktadır. Resmi kurumlar ve protokol gereği olarak ücretsiz gönderdiğimiz dergiler dışında, üçyüzotuz aboneden bağış bekliyoruz. Yıllık gider toplamı dörtüzyüzkırk milyon, almayı umduğumuz bağış ise, beşyüz milyon (330 x 1,5 milyon) lira civarındadır. Ancak, hemen belirtelim ki, yukarıdaki giderler 1996 yılı hesaplamalarıdır. 1997 yılının hangi artışları getireceği ise belli olmamakla beraber, resmi bütçede %65 olarak öngörülmüştür. Bu sebeple de, 1997 yılı dergi bağışlarını **bir buçuk milyon liradan az olmamak üzere**, hoşgörülerinizle beraber bekliyoruz. Hemen gönderilecek bağışlar bankada değerlendirilerek Dergimizin devam edebilmesine büyük katkı sağlayacaktır.

Dergisi ulaşmayan veya geciken okuyucularımızın telefonla arayarak sormaları bizi mutlu etmektedir. Ancak, bazı okurlarımız da, kendileri veya aileleri ile ilgili yazamadığımız haberlerden dolayı kırınglıklarını belirtmektedirler. Bize iletilen haberleri hiç atlamadan yayınlıyoruz. Hepinizin de bildiğiniz gibi tüm il ve ilçelerimizde muhabirimiz yoktur. Her okurumuz kendisini, dergimizin bir yazarı olduğu kadar muhabiri olarak da görür ve yardımcı olursa haberleşme ağı daha da bütünleşmiş olacaktır.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ağın'ımızın ve Ağın'lıların sesi ve kulağı olma görevine devam edecektir. Bu görevin en iyi şekilde yerine getirilebilmesi ise, evlenme, doğum, ölüm, başarı, atama ve benzeri bilgilerin Dergimize ulaşabilmesi ile mümkündür.

Dergimizle birlikte verdiğimiz "Ağın Tarihi" ekimiz de tahminen 3 veya 4 sayı daha devam edecektir.

Saygılarımızla.

AĞIN

İKİ BİLGE İNSAN - NURİ ONAT ve HÜSEYİN KABASAKAL

Güven DİNÇER*

Geçtiğimiz günlerde on ay ara ile ailemizden çok sevdiğimiz gerçek iki insanı kaybettik. Onların kaybına dostlarının, yakınlarının ve Ağın'lı hemşehrilerinin nasıl içten gelen bir sevgiyle üzüldüklerini birlikte gördük. Onlar, çevrelerindeki bu sevgi ve saygı halesini hakeden aydınlık çalışma ve duygu dünyalarını kendi elleriyle kurmuşlardı.

Nuri Onat ve Hüseyin Kabasakal, aynı nesilden bu iki insan, ayrı ayrı eğitim ve meslek ortamı içinde yetişerek öğretmen ve asker olarak yaşamlarını sürdürdüler. İyi bir aile reisi olmaları, güzel komşulukları ve arkadaşlıkları, misafirperverlikleri, hemşehricanlı olmaları ve yaşamları boyunca gerçek Anadolu insanının bütün iyi ve güzel niteliklerini sergilemeleri, aydınlık ve bilgin kişilikleri, onların ortak yönleriydi.

Onlar, Cumhuriyetin yetiştirdiği ilk kuşağın, gerçek aydınları ve Cumhuriyetin temsilcileriydiler. Onların öğrencilik yılları Cumhuriyetin ilk yıllarıydı. Kuruluş dönemi idi. Onlar, yoksul ve onurlu yılların öğrencileriydiler. Ülkemiz, en yoksul dönemlerinde geleceğini emanet edeceği bu gençleri kıt imkanları içinde bilgi ve onurla donatarak yetiştirdi. Bütün o kuşaklar gibi yalnız meslekleri için değil, aynı zamanda Cumhuriyetin bekçisi olarak yetiştirtiler. Ayrıca, meslekleri olan öğretmenliğin ve askerliğin yanında meslek dünyalarının kalıplarını aşarak çok yönlü gerçek birer "bilgin" ve "insan" oldular. Durmadan

okudular, okuduklarını öğrendiklerini özümlediler ve yorumladılar. Kendileri de araştırdılar ve sürekli ürettiler. Çevrelerine öğretmenlik yaptılar ve yol gösterdiler.

Onlar, öğrenimlerini Cumhuriyet döneminde gördüler. İmparatorluktan Cumhuriyete geçiş nesli olarak terk edilen eski yaşamı ve kültürü çok iyi biliyor ve yeni kurulan Cumhuriyet kültürüyle mukayesesini yapabiliyorlardı. Eski kültür ve yaşamı, günümüze aracısız aktarabilecek kadar bilgi sahibi olmalarına rağmen, onlar eskinin hayranı ve esiri olmadılar. Hep ileri baktılar. Cumhuriyetin hamlelerinin ve ülkeye kazandırdıklarının savunucusu ve Cumhuriyetin yarattığı yeni bir ulusun aydınlık öncülerinden oldular.

Nuri Onat, kendi mesleği ve hemşehrilik dünyası içinde pek çok konuda durmadan yazdı. İki önemli eseri, "Gazi Mustafa Kemal Paşanın Sonbahar Gezileri" ve "Tanzimattan Cumhuriyete Yasalarımız, 1839-1923" kitaplarını, eski alfabeden yeni Türkçemize aktararak günümüze ve düşünce dünyamıza tanıttı. Binlerce öğrenci yetiştirdi. 1939 yılında genç bir öğretmenken Erzincan felaketini enkaz altında kalarak yaşadı. Bu olayı yaşayanlara istedikleri yere atanma hakkını verdiler. O, Ağın'ı istedi. Çevresine hizmet etti. Bugün herbiri kendi mesleğinde başarılı birer insan olan pekçok hemşehrisinin önüne Üniversite yolunun açılmasında gerçek bir yardımcı ve rehber oldu. Mütevazı ve onurlu yaşamıyla bize örnek oldu.

* Anayasa Mahkemesi İkinci Başkanı.

Hüseyin Kabasakal'ı 1960'lı yıllarda Bahçelievler'de komşumuz olarak tanıdık. Kızı Yurdanur, kardeşimin kız lisesinden sınıf arkadaşı idi. Daha sonra evlenirken, eşim Yıldız'ın ailesi ile bizleri, Kabasakallar tanıştırdılar. Hüseyin Kabasakal, sürekli yeni görev ve yeni görev yeri belirleyen askerlik mesleğinin güç şartları içinde durmadan okuyan ve araştıran bir insan oldu. Emekliliğinde Harp Tarihi Dairesinin emsalsiz ve zengin arşiv kaynaklarında çalıştı. Yurdun dörtbir yanında geçen başarılı askerlik yaşamındaki tecrübe ve gözlemlerinin ışığında yakın tarihimizi askerlik sanatı ve tarih açısından değerlendirdi. Orjinal belge ve kaynaklara inerek yakın tarihimizle ilgili pekçok makale ve kitap yazdı. Bu eserlerin bir

kısmı yayımlandı. Bir kısmı da vefatından kısa bir süre önce tamamlandı ve basılmak üzere Harp Tarihi Dairesine verildi. Ayrıca hemşehrilik dünyasının zengin anı ve düşüncelerini yazılarıyla yaşattı ve geleceğe bir kültür mirası olarak bıraktı. (Hüseyin Kabasakal'ın kitap, makale ve bildirileri ile özgeçmişi Derginin önümüzdeki sayısında yer alacaktır.) Yeni eserlerinin basımını görmek maalesef ona kısmet olmadı. Hüseyin Kabasakal'ın bana göre en değerli eseri onun yetiştirdiği çocuklarıdır.

Neslinin onurlu örneği olan ve üretgenliği günlük yaşamlarının bir parçası haline getiren bu iki güzel ve aydınlık insanı, saygıyla anıyor ve aile, dost ve hemşehri çevresine başsağlığı diliyoruz.

T E Ş E K K Ü R

Bir Atatürk'çü, Asker, Yazar, Şair, Ressam, Teknik Adam ve en önemlisi sevgi dolu bir Eş, Baba, Dede ve tüm yaşamı boyunca 'her an veren', buna karşın kendisine çok az şey verebildiğimiz, herşeyimiz Em. Alb. Hüseyin Kabasakal'ın sonsuza uğurlanışında, bizleri olanaklı tüm yollarla arayan, yalnız bırakmayan, ikramlarıyla, bağışlarıyla, çiçekleriyle her an bizlerle olan tüm AĞIN'lı sevenlerimize ve dostlarımıza teşekkür ve saygılarımızı sunar mutlu yıllar dileriz.

Safiye Kabasakal
Yurdanur (Kabasakal) Tulunay ve Ersin Tulunay
Asuman, Yurdakul Kabasakal
Sevilay (Kabasakal) Yavuz ve Kazım Yavuz
ve
Ekin Futacı

HÜSEYİN KABASAK AL ABİMİZE AĞIT

İsmail BEYDEMİR

KABASAKAL abimin, dinç gövdesi yoruldu,
Yılın uzun gecesi, O'nu uzanmış buldu.
Bir parçam daha kopup, büyük insanla gitti,
Tümünden kimsesiz kaldık, yalnızlık cana yetti.
Değerli yaşamında, çoklarına ağladı,
Şimdi O'nun yokluğu, döndü bizi dağladı.
AGİN'la perkimişti, O'nun gutu iliği,
Her kula nasip olmaz, bu büyük niteliği.
Bu acı haber ile, yerin bağı yarıldı,
AGİN ağacımızın, kazık kökü kırıldı.
Şöylece yöremize, bir göz atalım, nasıl?
Bu acı haber ile, başlamış yaslı fasıl.
Yazı'lar ağlamakta, Hop'un başı karardı,
Osmanbaşı dumanlı, görünmez önü ardı.
Hekâmat ağlamakta, yaş doldu Çelebi'ye,
Aluşağının başı, inler, dönmüş deliye.
Mezatlara sızlanarak, "can dostum gitti" diyor,
Hoşirik'deki bağlar, gölden feryat ediyor.
Palancıbahçası'ndan, kara duman çıkıyor,
Dere öyle şaşkın ki; su tersine akıyor!
Çıdıklar çıtır çıtır, için için yanmakta,
Üçtutlar abimizi, saygı ile anmakta.
Yazı'nın tatlı suyu, acınla acılaştı,
Kurtkaya ayaklandı, barajın suyu taşı.
Gadıoğlunun bağı, çöktü çukura düştü,
Samsorundere küstü, Vahşen'e doğru göçtü.
İsperek deresi'nin, acınla boynu bükük,
Seni iyi bilenler, ağlıyor büyük küçük.
Galacuşh'da Sadi'nin, çamları ağlaşıyor,
Dergide senin adın, onurunla yaşıyor.
Posavat deresinin, ağzı yumulu kaldı,
Karataşlık karardı, yöreye hüznü sardı.
Donagilin paha'ın, suyu gözyaşı oldu,
Kendi ölesi ölüm, bu güzel canı buldu.
Lâiklik kalemizden, bir burç daha sarsıldı,
Devrimler savaşçısı, cephemizden ayrıldı.
Sadettin Soylu abim, seni görüp sevinisin,
Bu küçük teselliyle, biraz acımız dinsin.
Nuri abiyi de al, kolkola dolaşasız,
Fikri Yücel abiyle, tezcene buluşasız.
Cakkıl Bıççı abiyi, sakın ihmal etmeyin,
Lömen Amca'yı alın, uzaklara gitmeyin.
Bizden hepize selâm ve Mustafa amcaya,
Uçmakta buluşasız, benzeyesiz goncaya.
Gönülden diliyorum, hepize rahmet olsun,
Kalanları da sağlık, hoşluk-mutluluk bulsun.
Hep birlikte dolaştık, tepesi-düzü-sayı,
Sen boşa çiğnemedin, koca yalan dünyayı.
Bunca sevdiğin Ağın, sitem eder, bak ne der?
"Sen benden oluşmuştun, aldığını geri ver".
Yadellere gömülmen, bizlere de dert oldu,
Ben BEYDEMİR hayranın, gözleri yaşla doldu.

27 Aralık 1996-Malatya

EM. ALB. HÜSEYİN KABASAKAL'IN ANISINA DEFTERE YAZILANLARDAN ALINTILAR

Albay Sayın Hüseyin Kabasakal'ın Aziz Anısına,

Ben Hüseyin Albay 1985-86 ders yılında Yıldız Teknik Üniversitesi Atatürk İlke ve İnkılap Tarihi Enstitüsünde ders vermek üzere geldiği sırada tanımak onuruna eriştim. Bulduğum odadan kararlı bir ses tonu ama fevkalade nazik bir üslup ile haklı bir şikayetin dile getirildiğini duyduğumda, idareci olarak çözüm getirmekte aciz kaldığım bir konuyu benimle aynı duyarlılıkla ortaya koyan bu sesin sahibini merak ettim. Şikayet sahibinin adresi olmadığı halde odamdan çıkıp kendilerini buyur ettim. Ortak paydamız, o anda sadece ve sadece Atatürk İlke ve İnkılap'larının bu ülke için önemine biz ne denli inansak da öğrencinin bu konulara aynı inanç ve ciddiyetle yaklaşmaması ile ilgili kaygımızdı. Haklı şikayetini coşkulu bir heyecanla, hâlâ uğruna mücadeleye hazır olduğu ilkeleri tekrarlayarak dile getiriyordu. Sakinleyince, kendisini 'idare-i maslahat' için değil, 'buradan nereye varılır' endişesi ile dinlediğimi farkedip biraz huzur buldu. Yalnız olmadığına sevindi adeta 'Evlatlarına' benzeyen bir 'genç', nice gençler hâlâ var diye... Devlet dairelerinin renk tonu standartlaşmış birer bardak çayını yudumlarken sohbet sırasında, aramızdaki, kuşak farkına rağmen, aynı camiaya mensup olmak hasebi ile kimlerin ortak tanıdığımız olduğunu keşfettik. O birileri, ona hoca, silah arkadaşı, bana Ata veya aileme kadim dostu idi. Günden ve geçmişten konuşacak çok şey bulduk Albay ile... Anılarına bağlı, kadirşinas, nesli 'babamın' kuşağı ile kaybolmaya mahkum bir 'insan' idi Hüseyin Albay... Sonra dostluğumuzu, albümlerinden çıkarıp bana getirdiği fotoğraflarla perçinledi. Yıllarca, 'vefa', 'sevgi', 'saygı' kavramlarının etrafında bayram ve yılbaşı tebriklerinde sürdü dostluğumuz. 'Babamın' kuşağından biri daha ayrıldı aramızdan. O

inançlı, vefalı, kişisel çıkar kaygusundan azade kuşaktan... Bu gün onun aziz anısına bu satırları kaleme alırken, o ilk kez duyduğum sesindeki endişeli ton, kullandığı seçilmiş şikayet sözcüklerindeki gerçeklik adeta kulaklarımda yeniden yankılanıyor. Hep de yankılanacak. Rahat uyu Hüseyin Albay, anılarda yaşamaya devam etmek de bir ayrıcalık...

11.1.1997, İstanbul.

Prof. Dr. Sema Kalaycıoğlu

Yıldız Teknik Üniversitesi Öğretim Üyesi

Altı-yedi yıl önce miydi? Datça Ak-Tur'da, güneşin kızılıyla denizin lacivertinin buluştuğu bir akşam üstü. Hüseyin Amca'yı son görüşüm olduğunu bilebilir miyim? Kısmet olmayacağını, bir daha karşılaşmayacağımızı? "Genç" saydığı bizleri sever. Heyecanla yazmakta olduğu Harp Tarihi'ni anlatıyor. Şaşılacak şey, siteyi dolduran, yaşıtı, bir dolu "emekli" ordu mensubu, gürültücü komşulardan, gece uykusu tutmadığından, "mal sahibi olmayan" site sakinlerinin "düzen"i bozduğundan, suyun akmayışından, bahçedeki çiçekleri koparanlardan yakınmakla gün geçirirken, Hüseyin Amca-hepimizden genç- günler, geceler boyu araştırma yapıyor. Onun yaşadığı heyecan hepimizi şaşırtıyor. Kaç yaşında o sıralar? Ne önemi var? Bir yanda lacivert deniz kırmızı göğesini baş kaldırmış, öte yanda yaşlılığa, "iş bitmiş"liğe meydan okuyan, sevecen, coşkulu, tatlı dilli Hüseyin Amca...

Aralık-1996

Prof. Dr. Ayşegül Yüksel

Ankara Üniversitesi Dil Tarih ve Coğrafya
Fakültesi Yazar ve Tiyatro Eleştirmeni

Harp Akademilerinde tarihle uğraşan arkadaşlardan biri üzeri eski yazı ile basılmış bir harita bulmuştum. Bu haritanın üzerindeki yazıları okuyamadığımız için kendi aramızda yorumlar yapıyorduk. Sonunda bu haritanın misak-ı milli sınırlarını gösteren bir harita olduğuna karar verildi. Bu sırada ben arkadaşlara haritayı bana vermelerini belirterek haritayı beni ziyarete gelecek tarih yazarlarından birine okutacağımı söyledim.

Tesadüfen ertesi gün (17 Aralık 1996 Salı günü) Rahmetli Alb. H. Kabasakal bitirmiş olduğu bir eseri teslim etmek üzere kurula geldi.

Yazıyı kendisine okuttuğumuzda haritanın "Alevî ve Bektaşîlerin Türkiye'deki yerleşimini gösteren" bir harita olduğunu öğrendik.

10 Ocak 1997

İhsan Gürsoy

Kur. Kd. Alb. 2. Askeri Tarih

Kurulu Başkanı

Hüseyin eniştem, benim için her zaman enişteden öte anlamlar ifade etti. Ben biraz da onun evinde, onun elinde büyüdüm, şekillendim. Sıcaklık ve güven duygusunu hissettim. Tatlı eleştireliliğini yaşadım. En çok ne öğrendim. Makineyi sevgiyi, teknik düşünmenin gücünü ve anlamını. Bahçe sulamanın bile bir takım incelikler gerektirdiğini, bir tekniği olduğunu. Bunları hep ondan öğrendim ve saygı duydum.

"Sevgili Hüseyin enişte, umarım seni hiç üzmemişimdir.

Seni çok, ama çok özleyeceğim."

Doç. Dr. Barış Korkmaz

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi

Canım dedeciğim,

Bu satırları yazmak nasıl zor geliyor, bir bilsen... Beni çok sıkıntılı bir zamanımda yalnız bıraktın. Ne İnkılâp Tarihi'nden 75

aldığımı, ne şandan 100 aldığımı, hiç söyleyemedim sana. Arabamı birlikte alacaktık, seni gezdirecektim, 38'liler gecelerine, ordu evlerine götürecektim. Senin tabirinle "sıpa götü" pişirecektim sana.

Ah dede!... Neredesin? Hayatımdan böyle alelacele çıkıp gitmek zorunda mıydın? Seni özliyorum, hem de çok. Artık kime orta şekerli kahve pişireceğim, kim bana lahmacun yaptırtacak, kim beni otobüs durağına geçirmeye gelecek? Seninle olan tartışmalarımız bile güzeldi.

Birlikte güzel bir tatil geçirdik. Seferihisar'da biraz tartıştık belki ama, yine de çok güzeldi. Foça'da Zorba'yı nasıl dolaştırmıştık birlikte? Bunlar, hepsi çok hoş anılar. Hayatım boyunca hiç unutamayacağım, her anımsayışında buruk bir gülümsemeyle, gözlerimden akacak yaşlarla seni hep yaşatacağım kalbimde. "Tatlı yavrum, şu güzelliğe bak, Safiye" deyişini hep kulaklarımda duyuyorum.

Dedeciğim, belki opera sanatçısı olacağımı, evlendiğimi, çoluk çocuğa karıştığımı göremeyeceksin ama, 20 yılını benimle geçirmiş olmanın verdiği bir tatlı gözlerini yumduğundan eminim.

Söylediğim her liette, arianda sen varsın. Çok sevdiğin "Summer Time"ı (G. Gerskwin) artık seni içimde hissederek söyleyeceğim. Hakikaten, geçirdiğimiz son "Summer Time", bana tahmin edemeyeceğim kadar çok şey ifade ediyor.

Benim gururlu, göğsü dik, sabırlı, sevgi dolu dedem!

Tansiyonunu ölçmeyi, bana meyve soymanı, en çok da tükürüklü öpücüklerini özleyeceğim.

22.12.1996

Seni çok seven ilk, tek ve son torunun

Ekin Futacı

Anlatımı ve ölenin arkasından duygu aktarımı en zor anlatımlardan biri olsa gerek. Kabasakal ailesinin bireylerini kendi

varlığım dışında değerlendiremiyorum. Hüseyin Ağabey, bizim kuşağın sadece ağabeyi değil, candan arkadaşıydı. Acıyı, tatlıyı paylaşmasını, güzeli-çirkini tanımlamasını, iyiyi-kötüyü değerlendirmesini öğretenlerdendi. Küçük Kabasakalların bizlere verdiği değerde O'nun katkılarının çok büyük payı vardır. Yaşadıklarımızla yapılan yemekli toplantıların genç konukuydu. Hele dejenere gençliğin oluşturduğu toplumun, insanlık, büyüğe saygı, küçüğe sevgi, dostluk duygularının en güzel anlatım önderlerinden biriydi.

Biz de onun yolunda bizden sonrakilere ışık tutabilirsek, ne mutlu bize! Nur içinde yatmakla kalmayacak. Sırat köprüsünden geçemeyenlere de yardımcı olacak bir ağabeyimizi kaybettik. Acı hepimizin.

Dr. Vâkîf Özkul

Sevgili Hüseyin Ağabey'in ardından,
Çok değerli bir kuşağın, hepimiz için gittikçe daha da değer kazanan bir kuşağın son temsilcilerinden, her an özlemi artacak bir büyüğümüz. Biz artık onu, Hüseyin Ağabey'i ve onun gibi kayıplarımızı yitirmiş saymıyoruz, sayamayız, çünkü onların varlığına her gün daha fazla ihtiyacımız var ve olacak. Onlar, hayatın zevkini artık alamıyorlar da olsalar, biz onların varlığından güç almaya devam edeceğiz. Yaşamı yüksekte tutabilmek için. Yoksa dünya yaşanmaya değmez hale gelecek iyice. Teslim etmeye niyetli değiliz. Hüseyin Ağabeyi'nde bizimle birlikte her an yanımızda olduğunu düşünerek ve inanarak...

Yılmaz Onay

Canım Dayıcığım,

Kendimi bildim bileli, dayım olmanızın yanı sıra sizi, bir baba gibi gördüm, bildim. Size olan sevgim, saygım sonsuz oldu. Siz benim için en büyük, en örnek insandınız. Ev denince sizin eviniz; evlilik denince sizin evliliğinizi bilirdim.

Sizin de bana karşı gösterdiğiniz sevgi ve ilgi bambaşkaydı. Mutlaka bunda, sevgili kardeşinizin yadigârı olmamın rolü vardır. Hâlâ çocukluğumda yanağımı ısırarak öpmenizi unutamam.

Keskin zekânızı anlatan şu anımı yazmadan edemiyorum. "Yıl 1964, anneannemi tedavi için Ankara'ya gönderdik. Fakat bir hafta sonra Allah'ın rahmetine kavuşuyor. Bu arada hiçbir şey olmamış gibi, okul idaresiyle ilişki kurarak şubat tatilinde Ankara'ya gitmemi sağladınız. Büyük bir heyecanla anneannemi görmeyi beklerken üç dört gün "ziyaret günü görebiliriz" diyerek, başkentin hemen hemen tüm gezilip görülebilecek yerlerini gösterdiniz. İçiniz kan ağlarken, bana hayatımda görmediğim tatlı dört gün geçirttiniz. Dördüncü günün sonunda beni yanınıza oturtarak o güçlü, o şefkatli kollarınızı omuzuma atarak: "Yavrum okulda hangi dersleri okuyorsunuz?" diyerek, sözü Biyolojiye, dolayısıyla "Tabiat kanunu"na getirdiniz. Ben de iyi bir öğrenci edasıyla veya safça: "Canlılar doğar, büyür, çoğalır ve ölür" diyerek kendi ağızımla tuzağa düştüm. İşte o zaman "Evet kızım, bizim annemiz de bu kanuna uyarak, bunun yanında birçok acı, dert, keder görerek bizden ayrıldı." dediniz.

Kıymetli dayıcığım, sizinle ilgili duygularımı anlatmaya ne kalem, ne kâğıt yeterli olur.

Bu cennet vatanın sizin gibi değerli insanlara çok ihtiyacı var. Sizin gibi sevilen, sayılan insanlar zor yetişir. Her ana da sizin gibi yetenekli insanları doğuramaz.

Ailemizin en büyüğü olarak aramızdan ayrılışınız tüm aileyi yıktığı gibi vatan için de büyük bir kayıptır.

Canım dayıcığım, en büyük, en güçlü, en güzel, en tatlısı. Seni çok, çok seviyorum. Daha şimdiden özledim.

Makamın cennet olsun.

Saygılarımla.

23 Aralık 1996

Gülten Sezer

HÜSEYİN KABASAKAL İçin

Ömer KAYAOĞLU*

Dostumdu altmış sene
Muhtaçtım gölgesine
Ayrıldıksa yakında
Buluşacağız yine

*

Has meyvalı dalımdı
Peteğimdi, balımdı
Ateşimdi ısıtan
Kıvılcımdı, yalımdı

*

Işığımdı, günümdü
Velhasıl bütünümdü
Ne haldeyim anlayın
Beni de yarım sayın

*

Kibar, dürüst, efendi
Yiğitti, sevecendi
Orduya böyle subay
Bir daha gelmez kolay.

*

Adını yâd edelim.
Ruhunu şâd edelim.

* 60 yıllık dostu.

BABAM EMEKLİ ALBAY HÜSEYİN KABASAKAL İLE GERÇEKLEŞMEMİŞ BİR SÖYLEŞİ

Ersin TULUNAY

– Ersin'ciğim, Gelibolu'dan babanın yolladığı bir paketi, Ankara Maltepe'deki evinize getirmiştim. Yıl Bindokuzyüzaltmışikiydi sanırım. Annenle ilk o zaman karşılaşmıştık.

– Evet. Annem de anlatır. Ben Ankara'da askerdim. Evde yoktum. Sizi görememiştim. Yurdanur'u da tanıımıyordum. Nereden nereye! Sonra 'babam' oldunuz. Temelde, bağımız bu, sonradan olan ilişkinin çok ötesinde. Bunu sizden de duyduğum için çok mutluyum. Neyse. Bu arada size sık sık çıraklık yaptım. Bize ve tanıdıklara birşeyler yaparken.

– Ersin'ciğim, 'çıraklık' olur mu? O nasıl söz?

– Sizdeki el becerisi acaba kaç kişide vardır? Asıl önemlisi de sizin derin ve kapsamlı mühendislik görüşünüz ve özellikle de mekanik konulardaki kuramsal bilgileriniz.

– Büyütüyorsun. Alet yapar el övünür.

– 'Aygıt' kullanmasını bilen elinde bir iş yapabilir. Siz alçak gönüllülüğünüzden ötürü böyle söylüyorsunuz. Bir kez sizde, gerçekten, pek az profesyonel mühendiste belki görülebilecek bir tasarım görüş ve yeteneği var. İşin küçüğü, büyüğü, önemlisi, önemsizinden bağımsız olarak yaptığınız ön planlama, çizimler, kullanılacak aygıtlar, gereçler, bunların ise, piyasa ve ekonomi koşullarına uygunluğu, işi yaparken en güvenli ve en az güce gereksinim duyulacak yöntemleri "icat" etmeniz beni hep hayran bırakmıştır.

– Ersin'ciğim abartıyorsun.

– Söylediğim az bile. Aslında siz hep karşınızdakine veriyorsunuz. Kendinizi yeterince gözetmiyorsunuz.

– Bak, gene sen de eleştirmeye başlama. Ben kendime dikkat ediyorum. Ayrıca demir gibiyim.

– Bakın ben üzerinize çok varmıyorum ama hakkımı da verin. Örneğin, o sıcaklarda, Doğanent'de, 58. Sokaktan gelen Kandil çiçeğini bir yerden bir yere taşıırken nasıl yüklendiğinizi yanınızda izlemiştim, biliyorsunuz.

– Yanılıyorsun, ben manivela kuvveti kullandım.

– Evet, kullandınız ama daha bana el atma fırsatı bile vermeden, koca kök ve toprak kütesini yerden kestiniz. Manivela da olsa kimbilir kaç kilo yük düştü size?

– Yook, yook. Bu işler böyle olur Ersin'ciğim.

– Neyse, kusura bakmayın ama bu, hep öne atılmanızı ve bir işin 'olurunu' değil de en önemsiz işin bile en iyisini yapmaya çalışıp, yapıp, kendinizi harcamanızı doğru bulamıyorum.

– Bak bırak bunları şimdi. Sen de onlar gibi konuşmaya başladın haa...

– Bunu üniversitede bile pek kolay anlatamıyorum ama bir işi bilmek başka, benimsemek, sahiplenmek ve üretimden keyif almak başka birşey. Bilgi gerek ama yetmiyor. Sizdeki bu üretme yeteneği ve bir şey üretmekten aldığınız tadı ve hele hele başkalarına bir katkınız olduğunda yüzünüzde oluşan o derin ve yaygın hoşnutluğu görüp çok etkilenirdim. Ayrıca bilgi ve becerinizi isteyenlere aktarırken de çocuk olsun profesör olsun aynı önemseme ile anlatmaya başlamanız yalnızca kullandığınız yaklaşım, dil ve öğretici örnekleri kişiye göre seçmeniz ben de içinde olmak üzere, bir çok öğretmene ders olur. Bunları kendim gördüm. Sayısız örneğini de başkalarından dinledim. Tasarım gücünüzü pek çok mekanik ve elektromekanik yapıda izledim. Yurdanur'a yaptığınız mandolin, Doğanent'de yaptığınız rüzgârla çalışan pervaneli ve ses yapan bir kuş kovacağı yalnızca bir kaç ilginç örnek. Çok bilinçli bir Atatürk'çü, öz Türkçe'ci, tarih yazarı ve şairsiniz. Ancak, temiz enerji, çevre koruma, mekanik ve elektroniği birlikte içeren bugünkü teknolojide çok yaratıcı, önder bir mühendis de olurdunuz. Teknik yapımlarınız, resimleriniz, şiirleriniz ve o sevecen, kalender, olumlu, iyimser, babacan, tertemiz kişiliğinizle, yakın uzak her yerde dammanız var. 'Kalenderliğimiz birbirimize benziyor' desem övünmüş gibi olacağım. Sizin yüzünüze karşı çok mu övgü oldu? Bunlar gerçek nitelikleriniz yanında hiç kalır ve keşke 19-20 Aralık 1996 gecesi olmasaydı da bunları gerçekten yüz yüze konuşabilseydik.

12 Ocak 1997

DEVLETİN KİRLİLİĞİ

S. Selami TAŞBAŞI

Bu günlerde büyük küçük hepimizin dilindeki söz devletin kokuşmuşluğu, devletin kirliliği...

Devlet ne, devlet kim?

Devlet bizleriz. Devleti temsil edenler bizim seçtiklerimiz. Seçtiklerimizin tayin ettikleri üst bürokratlar ve onların uzantıları.

Devleti kirletenler kimler?

Devleti kirletenler bizi yönetenler.

O halde suçlu kim? Suçlu bizleriz.

Bizi kim temizler?

Bizi biz temizleriz. Nasıl temizleriz?

Önce, gerçekten dürüst, vatansever, yetenekli ve bilgili kişileri seçerek meclise göndermemiz gerekir.

Sonra, seçilen kişilerin ülkenin çözüm bekleyen tüm sorunlarını öncelik sırasına göre ele almaları, akıl, bilim, sosyal adalet ve hukuk nizamı içerisinde çözmeleri gerekir.

Politika toplumun mutluluğu ve tüm hakların korunması üzerine yapılmalıdır.

Şahsi çıkarlar ve şahsi hesaplar üzerine yapılan politikalar nedeniyle devleti bu hale getirdik.

Bu güne kadar politikaya giren ve seçilen

kişilerin bir çoğu yakından tanık oldukları yağmadan nasıl pay alacaklarının hesabını yapmışlardır.

Bu düşünce ile göreve başladıkları için paylaşımı kolay hale getirecek planlar uygulamışlar, düşüncelerine yakın gördükleri kişileri yanlarına almışlar, yazılı olmayan ortaklıklar kurmuşlardır.

En son olaylar bu görüşümüzün kanıtıdır.

Ülkemiz bir cennet. Çok gelirimiz var. Toprağımız nüfusumuzun iki katını doyuracak kadar geniş. Yeraltı ve yerüstü zenginliklerimiz var. Amma mutlu azınlık dışında toplumumuz fakir.

Neden fakir? Çünkü:

Üretim düşük. Üretimi artıracak tedbirler alınmıyor. Devletin topladığı paralar toplumun yararına kullanılmıyor. İşsizliği azaltacak yatırımlara öncülük edilmiyor. Devletin bir tarım politikası yok, üretim politikası yok, konut politikası yok, eğitim ve sağlık politikası yok...

Karadüzen idare ediliyoruz.

Paramızın alım gücü kalmadı. İşsizlik ve sefalet aldı başını gidiyor.

Aç gözlü politikacıları ile halkını aç bırakan hükümetlerle temsil edilen bizim devletimiz gibi devletlerin kokuşmuşluğuna ve kirliliğine çare bulmak çok zor...

AĞIN'LILAR

Turan HAZAR

Uzaktan da yakından da
Hoş gelir Rüştü'nün sesi.
Geçtikçe zaman, badeler eksilir,
Anasonla bezenir Doktor Vâkîf'ın nefesi.

Sanki, solarken akşamın gülü Ağın'da
Huma kuşu yükseklerden seslenir.
Andiri dağında
Bir çift suna beslenir.

Bazen bir klarnet çıkar ortaya
Bir dostun bağrından,
Döker ortaya hasret nağmelerini,
Hem yürekten, hem kahrından.

Bazen kalpler yavaşlar, çeneler susar,
Badeler bile bürünür yasa.
Sanat Majesteleri Gençaydın
O zaman geçer sohbet başa.

Yine boran olur
Asyalı Nihat'ın davudi sesi.
İşte o zaman devreye girer,
Nihat İspir'in haleti ruhiyesi.

Şeref ağabeyim hem müşfik bir babadır,
Hem beyefendi, tartışılmaz nezaketi.
Her daim tahammül eder,
Söz aşsa bile letafeti.

Sedat bey her zaman kibardır.
İnce esprileri sallar insanı derinden.
Kim cayarsa içtenlikten,
Dostluk kopar en ince yerinden.

Tobi nazlı bir kuzudur.
Sohbetlerin yıldızıdır.
Öylesine anlatır ki onu babası,
Sanırsın bir dostun baldızıdır.

Her sözde kendini bilir matbaacı Taner,
Yoktur kimseye zararı.
Bir kez bile aşacak olsa haddini,
Hemen kılar kararı.

Altan'ımız belli etmez bezmi meyde,
Yüreğindeki yangını, hem sessiz, hem uysaldır.
Bir türlü göremezsın iç dünyasını,
Bir şair kadar duygusaldır.

Hem gözlere, hem gönüllere şifadır
Doktor Nevzat'ın reçetesi.
Misafirliği hep arzu edilen,
Hoş bir adamdır, Harput'un Kılıççötesi.

Rüştü gelince repliklerle dolar kadehler,
Keser Nihat İspir şarkıyı.
Asyalı Nihat der "Kim bulduysa aşk olsun
Şu muhteşem rakıyı".

Sert ve mert adamdır Gençosmanoğlu,
Adı eksilmez ne meclisten, ne sözden.
Zemheri ayında bile
Dışkapı'dan buz ister bizden.

Cavit bey hem öğretir, hem denetler.
Sözünü bile sevmez cehaletin.
Kim yanlış söylerse mecliste,
Atar elini beline komiserim Selahattin.

Gülay hanım esmer güzelidir.
Yılın dört mevsimi nazik ve zindedir.
Dikkatle inceler yazıların hepsini.
Hiç yılmaz çalışmaktan, Atatürk'ün izindedir.

Bir başkadır Ağın'lılar, bir başka dost,
Bir başka yürek; bir başka sevgi.
Gücenmesin sayamadıklarım adını,
Nasıl olsa sürececek bu sevimli dergi.

ABDURRAHMAN ŞEREF HOCAOĞLU

Hilmi Ziya APAK

Çok eski ve Ağın'a büyük hizmetlerde bulunmuş olan büyük Hoca'nın torunu Müderris Hüseyin Hüsnü Efendi'nin oğlu Şeref Hocaoglu, ilk görevi olan Çemişgezek Savcılığından itibaren Ağın'a büyük hizmetlerde bulunmuş bir insandır. Kısaca hayat hikayesinden bahsedersek Ağın Rüştîyesi'ni bitirdikten sonra kısa bir süre Harput medreselerinde öğrenim görmüş, bilâhare babasının evlenmesi üzerine İstanbul'da İlahiyat Fakültesi öğrencisi olan ağabeyi Hasan Hocaoglu'nun yanına gitmiş, bir süre orada kaldıktan sonra Ankara'ya geçmiş ve o zaman Mustantik Okulu'na (Sorgu Hakimliği) girerek orayı bitirdikten sonra Ankara Hukuk Mektebi'ne kaydedilmiştir.

Hukuk öğrenimini bitirdikten sonra ilk görev yeri olan Çemişgezek Savcılığına atanmıştır (1930). 1932 yılında Palu'ya Hakim olarak gitmiştir. Palu'dan sonra Denizli'de Ceza Hakimliği yaptıktan sonra Maliye Bakanlığı'na geçmiş, orada da bir süre çalıştıktan sonra Vakıflar Genel Müdürlüğü'nde Vakıflar Müfettişi olarak göreve başlamıştır. Vakıflar Müfettişliği esnasında Ağın'da yaşlı, sakat, yardıma muhtaç 80'e yakın Ağınlı'ya Vakıflardan maaş bağlatmış, böylece ilk önemli yardım hizmetlerine başlamıştır.

Bilâhare Danıştay üyeliğine aday olarak başvurmuş, Büyük Millet Meclisi'nde

yapılan ilk seçimde Danıştay üyeliğini kazanmıştır. Danıştay'da başarılı hizmetler yaparken II. Daire Başkanlığı'na seçilmiş, II. Daire Başkanı iken yeni kurulan Anayasa Mahkemesi üyeliğine seçilmiştir. Anayasa Mahkemesi üyesi iken Ağın'da camilere, Ağın köylerindeki camilerin her nevi hizmetlerine el atmış, bu camilere imam, müezzin kadroları çıkarttırarak bu alanda da hizmetlerde bulunmuştur. Halen Ağın'da "Beyaz Saray" ismiyle adlandırılan binanın yerinde XIX. yüzyılın son çeyreğine doğru Müderris Hüseyin Efendinin büyük himmetleriyle yapılmış olan Ağın Medresesi, uzun yıllar civar köylerin ve Ağınlılar'ın medrese öğrenimi yapmalarına hizmet etmiştir.

Tevhid-i Tedrisat Kanunu yayınlandıktan sonra Ağın Medresesi kapatılmış, uzun yıllar Ağın Mekteb-i İptidaisi olarak kullanılmıştır. Yıllar sonra yeni okul yapılması dolayısı ile bu büyük bina terkedilmiş, uzun yıllar kendi haline bırakılmıştır.

A. Şeref Hocaoglu, Milli Emlak mülkiyetinde bulunan bu binanın satışına katılmış, çok cüz'i bir bedelle bu binayı satın alarak önemli bir hizmette bulunmuştur. Hatta bu esnada kurulmuş olan Derneğe Hazine'ye ödediği paradan daha fazla bir yardımı da Elazığ Valisi nezdindeki değerli ilgileriyle sağlamış ve

bu binanın yerine bugün "Beyaz Saray" adıyla anılan binanın yaptırılmasını kafasına yerleştirmiştir. Bu bina yapılırken çevresinde önemli sayılacak doldurmalar, çevresindeki mülk sahiplerinin gönül rızası ile bağışladıkları bahçelerle alanı da genişletmiştir. Binanın yapılması için gece-gündüz uğraşmış, en yakın akrabalarından teker teker başvurmak suretiyle yardımlar sağladığı gibi (ben dahi o günkü parayla 500 lira vermiştim) gene o günkü mevkiinden de yararlanmak suretiyle pek çok zenginlerden çeşitli bağışlar elde ederek inşaatı kaloriferli salonlarıyla birlikte tamamlamaya muvaffak olmuştur. Hatta o günkü koşullar altında film gösterecek makinelere varıncaya kadar içerisinde küçük bir misafirhanenin tefrişatı ile beraber kurulmasına yardımcı olmuştur. Binlerce lira vererek sağladığı gül fidanlarını da binanın bahçesine diktirmiştir. Bugün için yeniden yapılması bir hayal bile olamayacak bu bina, Bakanlığa devredilmek suretiyle çeşitli kültür hizmetlerinde kullanılarak Halk Eğitim Merkezi halinde pek çok gençlerin yetişmesine öncü olmuş, ayrıca yatılı öğrenciler için dahi imkan sağlanmıştır.

Böylelikle yaklaşık 100 yıl önce medrese, sonra rüştiye ve kız okulu kurulacak kadar parlak bir eğitim geçmişi yaşadktan sonra (Cumhuriyet dönemi de dahil) çok uzun bir zaman kendi kaderine terkedilen Ağın ilçesinin hakettiği düzeye kavuşması yolunda önemli adımlar atılmıştır. Bu binanın yapılmasında yakın akrabaları da dahil pek çok şahıs ve müesseselerin

yardımları sağlanmış, hatta Anayasa Mahkemesi üyelerinin bile zaman zaman yarı şaka, yarı ciddi hücumlarına uğramıştır. Bu arada bizzat şahit olduğum bir anımı da söylemeden geçemeyeceğim: Bir gün Anayasa Mahkemesi'ne gitmiştim. İçlerinde Salim Başol, İhsan Keçecioğlu ve şu anda isimlerini hatırlayamadığım üç-dört üyenin de bulunduğu bir toplantıda aynen şunlar söylenmiştir: "Anayasa Mahkemesi santralı, Ağın için çalışmaktadır. İllallah bu Ağınlılar'dan!" diye serzenişte bulunmuşlardı. Ben de yıllardan beri ihmale uğramış Ağın için "Biraz da Anayasa Mahkemesi santralı işgal edilsin, çok görmeyelim." diye yanıtlamıştım.

A. Şeref Hocaoglu gene şahsi dostluk ve nüfuzuyla sağladığı imkanlarla kaçak müsadere edilen, içlerinde ipeklilerin de bulunduğu pek çok giyecekleri Dernek adına bağışlatmış, hatta bunlardan önemli bir kısmını koyacak yer bulamadığı için, o zamanlar Ankara'da henüz göreve başlamış olan Ahmet Özmen'lerin evlerine yerleştirmek zorunda kalmıştır. Bu eşyalar Ağın'da bir çok fakire dağıtılmış ve onların büyük memnuniyetleri sağlanmıştır. Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi hekimleriyle yakın ilişkiler kurmak suretiyle Ağın'lı tedaviye muhtaç kimselerin üniversite hastanelerine getirilerek tedavilerinin yapılmasında büyük rol oynamıştır. Bu saydıklarım Muhterem A. Şeref Hocaoglu'nun Ağın için yaptığı hizmetlerden ancak bir bölümüdür. Nurlar içinde yatsın...

SERZENİŞLER

Gültekin YANDIMATA

I

Kader

Türk'ün Türk'den başka dostu yoktur demişler,
Hep yanlış söylemişler.
Türk'ün gene Türk'ler olmuş düşmanı;
Okutup adam ettikleri,
Mevki makam veripte
Hizmet bekledikleri,
Dost değil, düşman olmuş.
Ulusa ihaneti kendine hüner saymış,
Halkını fakir yapıp lokmaya muhtaç kılmış,
İhanet siyasiye meşru bir hak sayılmış,
En sorumlu makamlar dostlara peşkeş olmuş.

Ağla sen ey talihsiz ulus,
Ne olacağın, ne onacağın var senin.
Var olmaktan daha çok, yok olmaya yakınsın.
Bağrından evlat diye hainler çıkarırsın
Sen de buna lâıysın.

II

Adını Sen Koy

Dışta düşman arama
en büyük düşman sensin.
Manukyan vergi verir,
sen de çalıp gidersin.
Duygu sömürmek için,
bir de namaz kılarırsın.
Korkmazsın yaradan'dan,
utanmazsın halkından.
Bu iğrenç yönlerinle,
Halkı deli edersin.

III

İsyan

"Ey Tanrım! Senin de mi kurudu deryaların"
Senin de mi kalmadı üstün insan kaynağın
Herşeyi yaratmada yeterli de varlığın
Türkleri kurtarmada neden olmaz ihsanının.

BİR ÖLÜM HAYAT GİBİ, BİR ACI ÖĞÜT GİBİ

Şeref Bedri ERDEM

Bizim kuşak yavaş yavaş sahneyi terketmekte, yeni gelenlere yer açmaktayız. Doğduğu yerde yaşayıp orada ölmek, bir başka şansdır, bunu gurbet acısı çekmeyen bilmez.

Duydum ki dostum Şemsettin KORKMAZ vefat etmiş. Ne mutlu ona, ne gurbette yaşamanın, ne ölmenin acısını çekmedi.

Ömrümün her döneminde vardı. Çocukluk, gençlik, ihtiyarlık. . Çok sıkı-fıkı değil ölçülü sınırlı, içten bir dost olarak. Bazen bir ağabey gibi katı, bazen bir kardeş gibi muti... Bazen baba gibi müşfik, bazen evlat gibi umut dolu.

Ömrünce Ağın'ın bütün ömründe var olmuştu. İnatla, sadakatla.

Dümdüz, kalın, belirgin bir çizgi olarak. Zamanlar, olaylar, insanlar değişmiş, onun çizgisi hiç değişmemiştir. Buna bazıları "Sirat-ı müstakim" derler.

Dünyanın çok çetin yıllarında bir kalbur insanı doyurmak, giydirmek için savaşıırken yüzünden tebessüm eksilmemiş, hayata insanlara küsmemiş, sızlanmamış, ağlamamıştır.

Sonradan alınının teri ile kazandığı maddi, sosyal, politik kazanımlarından taşmamış, coşmamış, çizgisinden şaşmamıştır.

Fakirlikle zenginliğin, kazanmakla kaybetmenin farkını Şemsettin KORKMAZ gibi sıfırlamış adam az bulunur. Kazandığı zaman sarı ceket, lacivert kravatlı artistik resimlerini panolara astıranlar, sahibi olmadıkları eserlerin onurunu üstlenenler, her olaya bezlere tekerleme yazıp direkler arasına gerdirenler bu sanatı bilemezler. Onlar kazanmak çok şeydir sanır, yarın kaybedince de belâlarını bulurlar.

Kazanmakla kaybetmenin, zenginlikle fakirliğin rakım farkını en aza indirebilenler, yaşamakla ölmenin arasındaki farkı da azaltmış olurlar.

Hayat vıcık vıcık yaşanacak kazanılmış bir hak değil, onurla başa çıkarılacak bir görevdir. Bunun ne önü bir devlet, bir saltanat, ne arkası felakettir. Açık ki, hayata verecek şeyiniz kalmamışsa o da verdiklerini kısmakta, kesmektedir. Durağanlık uzarsa geri almalar başlar. Ayağınız, gözünüz, kulağınız, diliniz teker teker alınıp, kör kötürüm sürünmekten, göçüp gitmek evladır.

Dostum Şemsettin KORKMAZ aslanlar gibi yaşamayı, onlar gibi ölmeyi başarmıştır.

Ölümü kalanları için, bir felaket değil, hayatı gibi bir öğüttür.

Ağın'ın seçkin öğülesi bir evladı idi. Vefalı dürüst!...

Kabri NUR olsun.

7.10.1996, Ankara

AĞIN'A DEYİŞ

Hüsnü AYDOĞMUŞ

Bir zaman tığ gibi insanlar vardı,
Dağları güzeldi, bağı güzeldi.
Tarlası, öküzü, sürüsü vardı,
Sohbeti güzeldi, dili güzeldi.

Ekin biçilirdi, düz yazılarda,
Harmanlar dolusu, tığı güzeldi,
Bir hüner onlarda, köy kızlarında.
İpliği, tırağı, yünü güzeldi.

Hozakbur, Andiri gecelerinde,
Ne güzel oyunlar vardı Ağın'da,
Vahşenin Hakkoda, Cirik başında
Cancığın davulu, tokmağı vardı.

Halaylar çekilen oyunlarında,
Mustafa, Veysel'in mayası vardı.
Ağın'ın mahalle düğünlerinde,
Dedeler, zeybekler, halaylar vardı.

Kahveci, İmamı, Mülazimoğlu,
Hüccamı, İbiği, şaka güzeldi,
Pağnik Karadayı ve Emioğlu,
Şöferi, Kâzım'ı, Fehmi'si vardı.

Kohpinik, Bahadır, çayboylarında,
Göller, degirmenler, unu güzeldi.
Hastek, Küzne, Venk'in, Havna çayında,
Yemyeşil sebzeler, hayat güzeldi.

O, günün sayılı nesli kalmadı,
Düş olan, kaybolan yıllar güzeldi.
Çöl oldu her taraf soldu, sarardı,
Dehaydı insanı, canlar güzeldi.

Yaşanan dünlerin ünleri kaldı,
Ne bilsin bu nesil, mazi güzeldi.
Geçen yıllar öldü, bitti, azaldı,
Ağın'da komşuluk o gün güzeldi.

Yandıkça köz söndü, külleri kaldı,
Bu gidiş bitirdi, hayat güzeldi,
Neyidik, ne olduk, nesil azaldı,
Yolumuz kesildi, köprü güzeldi.

Şahinler büyüdü, yuvadan uçtu.
Ayrıldı tümüyle, yadele düştü.
Kayboldu mekanlar, köylerse kaçtı,
Ağın'da sonunda mateme düştü...

RAHMETLİ NURİ ONAT AĞABEYİMİZ VE AĞIN DERGİSİ

İsmail BEYDEMİR

Nuri ONAT ağabeyimizi yitirdik. Dergimizin bir sayısında kapak fotoğrafı ve iki küçük yazı ile O'nu geçiştirmek olamaz dedim. O büyük insanın, Dergimizle olan ilişkisini bir kez daha araştırmak özlemi duydum. 1967 yılbaşında yayın yaşamına giren AĞIN FİKİR ve SANAT DERGİSİ'nin sayılarını inceledim. Rahmetli ağabeyimiz neler yazmış, neler söylemiş bir bakayım dedim. Ocak 1967, birinci sayıdan başlayarak birbuçuk sayfalık "Bir Baraj Gördüm" başlıklı yazıda, Ağın'da barajdan sonra yapılması gerekenleri önermiş. 1967/2. sayıda "Kalkınma ve Eğitim" başlıklı iki sayfalık, eğitim konulu, kalkınma yöntemi işlenmiş. 1967/3. sayıda 2,5 sayfalık "Bir Eğitim Çalışması Örneği" başlıklı, eğitim konusunu işlemiş. 1967/4. sayıda "Özlem" başlıklı bir sayfalık, sıra özlemini işlemiş. 1967/6. sayıda iki sayfalık "Eğitim Üzerine" başlıklı eğitim konusunu işlemiş. 1967/8. sayıda bir sayfalık "Fikri Yücel'e Mektup" başlıklı yazısı çıkmış. 1967/10. sayıda iki sayfalık "Var mı Yok mu?" başlıkla eğitim konusunu işlemiş. 1968/13. sayıda bir sayfalık "Ağın'da Düğün ve Oyunlar" başlıklı yazı ile, yörede folklor aşınmasını işlemiş. 1968/14. sayıda "Terbiye mi Eğitim mi?" başlıklı eğitim ve dil konusunu işlemiş (1,5 sayfa). 1968/15. sayıda üç sayfalık "Atatürkçülük Üzerine" devrimsel yöntemi işlemiş. 1968/18. sayıda

üç sayfalık "O Kimdir?" başlıklı, aydın kişiliği işlemiş. 1968/19. sayıda "Okuyuculara" diye başyazı bir sayfalık yayınlanmış. 1968/20. sayıda 2,5 sayfalık "İyi Okuyucu" başlıklı yazısı ile, okuma eğitimini işlemiş. 1968/21. sayıda 1,5 sayfalık "Gördüğüm Gibi" başlıklı Başkent'de bir sabah konusunu işlemiş. 1968/22. sayıda 1,5 sayfalık 26 Eylül'ü işleyen başyazısı çıkmış. Aynı sayıda bir sayfalık "Bir Yapıt Üzerine" konulu yazısı var. 1968/23. sayıda 2,5 sayfalık "Çağın Dışında Yaşayanlar" başlıklı toplumculuk ve çağdaşlık işleyen yazısı çıkmış. 1968/24. sayıda bir sayfalık "İki Yılı Bitirirken" başlıklı Dergimizin iki yıllık yaşamını işleyen başyazısı yayınlanmış. 1969/26. sayıda iki sayfalık "Özgürlük Üstüne" konulu yazısı var. 1969/28. sayıda bir sayfalık "Sayın Okuyucular" başlıklı bir başyazısı var. Aynı sayıda yedi sayfalık "Bir İnceleme" başlıklı yazısı var. 1969/29. sayıda iki sayfalık "Hemşehrilerime Mektup" yazısı yayınlanmış. 1969/30. sayıda iki sayfalık "Gerçekten Kaçış" başlıklı yazısı var. 1969/32. sayıda beş sayfalık üç yazısı var, Rıza Duna'nın ölümü, Halkevleri konularını işlemiş. 1969/33-34. sayıda 4 sayfalık Ağın ve sorunlarını içeren yazısı var. 1969/35-36. sayıda 2,5 sayfalık "Atatürk" konulu yazısı var. 1970/37. sayıda üç sayfalık "Adam ve İnsan" konulu yazısı var. 1970/38-39.

sayıda üç sayfalık bir anketin sonuçları işlenmiş. Böylece Dergimizin birinci yayın döneminde, hemen hemen yazısı olmayan sayı yok. Bunca değişik konuları işleyen rahmetli ağabeyimiz, ikinci yayın döneminde gene Dergimize damgasını vurmuştur.

Eylül 1991'de ikinci kez yayın yaşamına giren Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, gene rahmetli Nuri ONAT ağabeyimizle, yayınlanmaya başlamıştır. 1991/1. sayıda iki sayfalık "Aydın Sorunu", 1991/2. sayıda bir sayfalık yazı ile "Okuma Zorunluğu" işlenmiş. 1991/4. sayıda 1,5 sayfalık yazıları ile "Hoşgörü" işlenmiş. 1992/4. sayıda iki sayfada "Demokrasi Kültürü", 1992/8. sayıda "Yanlışta Direnme Alışkanlığı" konusunu işlemiş. 1992/9. sayıda "Anlamak, Öğrenmek" eğitsel yazısı, 1992/12. sayıda da iki sayfalık yazılarında "Evrensellik" işlenmiş. 1992/13. sayıda üç sayfalık "Tarih Bilinci", 1992/15. sayıda bir buçuk sayfalık "Kavram" konusu işlenmiş. 1993/19. sayıda iki sayfalık bir yazısı ile "Uşçuluk" felsefesi işlenmiş. 1993/20. sayıda 2,5 sayfada "Gülme Eylemi", 1993/21. sayıda iki sayfalık yazı ile "Yazım Kuralları", 1993/23. sayıda bir sayfalık yazı ile toplantı kritiğini yapıp, üzüldüm demiş, 1993/23. sayıda iki sayfalık "Öğretmenlik" anısı yazmış.

Sayın ve rahmetli ağabeyimizin, en büyük eseri olan, değerli eğitimci Tahtasız Hocamızı inceleyen bilimsel eseridir. 1994/29-30-31-32-33-34-35-36-37-38-39.

sayılarda yayımlanan 84 sayfalık yazısı ile, değerli eğitimci Nuri ONAT hocamızın hocası, A. Lütfi (Tahtasız) Hoca eğitimci yönleriyle incelenmiş, yitip gitmesinden korktuğumuz bu kişiyi ölümsüzleştirmiştir. 1994/33. sayıda ayrıca iki sayfalık "Medya" konulu yazısı var. 1994/38. sayıda "Eğitim Felsefesi" konulu üç sayfalık, 1994/40. sayıda beş sayfalık "Laiklik" konulu yazısı, aynı sayıda "Öğretmen A. Lütfi" dizi yazısına altı sayfa ekleyerek 90 sayfaya tamamlamıştır. 1995/41-42. sayıda Ağın'a gelişinin anısını, 1995/43. sayıda "Kurum" inceleme yazısı, ki ikisi birlikte 4 sayfalık yazısı yayınlanmış, aynı sayıda ikinci bir anısı ile altı sayfayı tamamlamış. 1995/44. sayıda üç sayfalık "Bilgi Birikimi", 1995/45. sayıda "Ocak Köyü Gezisi" ve aynı sayıda "Sıradan" başlıklı yazısı ile dört sayfayı doldurmuş bulunmaktadır. 1995/46. sayıda iki sayfalık "Birikim" konulu, 1995/47. sayıda iki sayfalık "Değişim Patlaması" başlıklı yazıları var. 1995/48. sayıda iki sayfalık "Atasözleri" konulu, 1995/49. sayıda iki sayfalık "Süreç" konulu, 1995/51. sayıda üç sayfada "Demokrasi..." konusu, 1996/53-54. sayıda üç sayfa ile "Anahtar Bilgi" konusunu işlemiştir.

Toplam olarak 210 sayfalık yazısı ile, Dergimizin yazı kaynağını oluşturan sayın ve rahmetli ağabeyimiz, düşünsel yitiminin dışında, Dergimize yazı kaynağı bakımından da büyük bir katkı oluşturmaktadır. Seni her yönüyle arayacağız sayın ağabeyim. Rahmetlerde yat, bizleri yetim koydun.

YERLİ MALI HAFTASI

Berrin KORKMAZ

Tutum haftası geldi,
Bizlere neşe verdi.
Sevinçliyiz hepimiz.
Tutumu çok severiz.

Artık tutumlu olduk.
Bankaya para verdik.
Çoğaldı gün geçtikçe
Zengin olduk desenize.

Tutum ne güzel şeymiş
Öve öve bitmezki
Tutumlu olacağız biz
Çünkü Türk çocuğuyuz.

BENİM BİR KEDİM VARDI

Benim kedim vardı.
Akşamları sobanın yanına gelir
Yatardı.
Benim bir kedim vardı
Tüyleri yumuşaktı
Her gün yanıma gelirdi
Okşardım tüylerini
Benim bir kedim vardı
Bir gün sokağa çıktım
Kedimi araba ezmişti.

Ağva İlköğretim Okulu
5. Sınıf - Şile

BİR ŞİİR KİTABININ ANATOMİSİ

Osman Sulhi AKSU

"Seher Yeli"nden bahsedeceğim. "Seher Yeli" değerli hemşehrimiz Şair Mehmet Ergönül'ün eseri.

Şiir, bir sevgi ve duygusal iletişim kaynağıdır. Şair olan da etkilenir olmayan da. Şiir de güzellikler yaşanır, iyimser olursa da karamsar olursa da... Pembe rüyalar arasında kasveti yaşamak da vardır. Hüzünlü bir düş sizi unutulmaz bir hatıralar zincirine ulaştırabilir. Bitmeyen gecelerin efsanesini bir dakikalık gündüzde de yaşayabilirsiniz. Gözlerinizin önünde bitmeyen bir mavilik, benliğinizi saran ılık bir heyecan, sizin bir çift siyah göze esir olduğunuzun rengidir. Bu renk ve gözler sizi ömür boyu hayaller ülkesinde bitmeyen bir senfoni gibi dolaştırır, gezdirir. Buruk bir umut sizin kutup yıldızınız olur, onun uydusu olursunuz. Dakikalarca, günlerce, yıllarca hatta bir ömür boyu cazibesinde kalır, tıpkı bir Yunus gibi, Karacaoğlan gibi ilahi bir vecde kapılırsınız, toprak, güneş ve su sizin ilham kaynağınız olur. Ferhat misali dağları bile delip geçebilirsiniz.

Sıla hasreti çekenlerin etkilendikleri şiirlerden biri Rıza Tevfik'in;

*"Uçun kuşlar uçun doğduğum yere,
Şimdi dağlarında mor sümbül vardır,
Ormanlar koynunda bir serin dere
Dikenler içinde sarıgül vardır."*

şiiri idi. Bir diğeri ise, divanından bir parça;

*"Öksüzüm bu ilde ne yoldaşım var,
Ne anam, ne babam, ne kardaşım var
Ne yaman talihim, dertli başım var,
Dilimden anlayan yok biganelerde."*

Bigane, yabancı anlamında kullanılmıştır. Rıza Tevfik Sevr muahedesini imzalayanlardan olduğu için yurt dışına çıkarılmış ve bilâhare iadeyi itibar ettirilip vatanına dönmüş ve 1949'da İstanbul'da vefat etmiş bir şair, bir yazar ve ilim adamıdır. Filozof lakabıyla anılmıştır. Yine Kemalettin Kamu'nun "Gurbeti" dilimizden düşmezdi. Gurbet o kadar acı ki ne varsa içimde/Hepsi başka biçimde, hepsi bana yabancı."

İlk gençliğimiz, hatta gençliğimiz geleceğe buruk bir umutla yöneldiğimiz gurbet ellerde geçerken, bu şiirler duygusal özdeşi yarattığı için belleğimizin en aziz konukları olmuştu. Belki de bunların etkisi altında kalarak bizler de bazı şiire benzer birşeyler karalamıştık.

Çoğu kez çocuksal aşkımızı ve sıra özlemini içerdiği için beğenimizi kazanmıştı. "Sevdiğimin gözleri kara, açtı sinemde yara/Gurbet elde perişanım, kim araya kim sora" ortaokul yıllarında karalanmış bir şiirim. Sonradan pek hafif geldiğini görmüştüm. Gurbetimiz güzel ve şirin Arapgir'imiz idi. Sılamız da Ağın. Ağın'da ortaokul olmadığı için bize en yakın ve misafirperver insanlarla dolu bu

ilçemize gelmiştik. Arapgir deyince belleğimde bu iyiliksever insanlar ve Berenge deresi canlanır.

Aynı yılların aynı mahrumiyetdaşlarından biri olan Şairimizi, 36 kilometrelik gurbet türküleri ile yoğunlaşmış bulunan öğrenim yolunda tanıdım. Bölgenin yegane ortaokulu Arapgir'de idi. Bu yol bize göre çok uzun ve zahmetli idi. Ancak bu yolu aşmak ve kendimize bir ümit kapısı aralamak zorunluğumuz vardı. Bu yolu aşma şansını yakaladık ve yurdun dört bir yanına çil yavrusu gibi dağıldık. Bu başarılı arkadaşlarımdan biri de Mehmet Ergönül idi. O da sılayı terkedenlerdendi.

Arkadaşları ve çevresi içinde uyumlu dostluğu ve saygınlığı ile hepimizin sevgisini bol bol kazanmıştı. Bu sevgi ve saygı halen devam edegelmektedir. Araya bir zaman kopukluğu girmişti. Sıcak yaz günlerinin serin esintisini sıra hasreti ve özlem içinde yansıtan "SEHER YELİ" bu sevgi ve saygıya hayranlığımızı da eklemiş oldu. Seher Yeli, beni uzun yıllar uzak kaldığım memleketimin ılık sıcaklığını duyduğum daussıla = nostalji içine götürdü. Dut bahçelerini, üzüm bağlarını, ekin tarlalarını gözlerimin önüne serdi, o günleri ve gençliğimi yaşadım. Ve Mehmet Ergönül'e sevgi, saygı, hayranlık yanında minnet de duydum. Uzun yıllar görmediğim, yaşamadığım ve uzaklarda buruk hasretinin içinde olduğum Ağın'ıma beni şiirleriyle götürdüğü için.

AĞIN HASRETİ'nde;

*Bir ıssız yoldayım elimde küze
Bekle geleceğim belki bu güze
Bin yıl usanmadan bir nazlı yüze,
Ben gibi sabırla bakan olur mu?*

Olmaz Mehmet kardeşim olmaz, olması için o yılları yaşamak gerek. Ben 50 yıl bekledim. Bu sabır daha da sürebilir. Belki de sürmeyebilir...

ÜMİT KUŞU'nda;

*Felek kara çalmış alın yazıma
Hayat bilmecesi varmaz çözüme
Nisan yağmurları düşse özüme,
Küllenmiş ateşim tüter diyorum.*

Küllenmiş ateşin yeniden alevlenmesi, yeniden gençlik günlerini yaşamaktır, kanaatimce. Çelebi deresindeki bir mişmiş ağacı, İsperek deresindeki pınar suyu, Üç dutlardaki mercimek tarlası, Hoşirik'teki küçük şelale, Uzungil'deki değirmen bendi, Ekirek yolu, Andiri'nin üç pınarları küllenmiş bulunan hasret ateşini yeniden korlaştırabilir.

NE ÇIKAR?

*Bütün sevdiklerin göçtükten sonra
Kurda, kıyamete kalsan ne çıkar?
Uyanıp yollara düşmezse insan
İsrafil sûrunu çalsan ne çıkar?*

Evet, o köprünün altından o kadar su aktı, geçti, görüşler değişti, düşünceler değişti, hatta hayaller renklerini bile değiştirdi.

"Alıç Ağacı" gibi ıssız bir dağ başında
yapayalnız kalmış gibiyiz. Rüzgar yıpratır,
güneş kavurur, yağmur ıslatır, kar dondurur,
buz kesilmiş sanarsınız kendinizi. Ancak
kalbinizdeki kıpırtı sürer ve yeniden
seslenir:

GELECEK

*Bu ıssız dünyama karlı dağlardan
Kucağı gül dolu biri gelecek
Yüzyıllar boyunca susan ölümler
Yürekte çağırma diri gelecek.*

Hayallerin baharı birgün gelir kendini
gösterir.

HELE BİR BAHAR GELSİN!

*Hele bir bahar gelsin
Yollara, tarlalara dökülsün yeşil
Hele bir bahar gelsin.*

O baharın geleceğine inananlardan biriyim.

Hangi şiiri okusam kendimi buluyorum
içinde, yaşıyorum adeta.

SİZİNLE

*Gedim antenlerimi
Seslere şaşıyorum.
Isıtın ellerimi
Isıtın üşüyorum.*

*Maviliği göklerin
Ve sonsuzluğu yerin
Uçurumlar çok derin
Yetişin düşüyorum.*

*Gam ile hazzı kardım
Zamandan öte vardım.
Göğe merdiven kurdum;
Ay'la sevişiyorum.*

*Çiçek kurumuş dalda
Ağu lezzeti balda.
Bir arpa boyu yolda
Yıllardır koşuyorum.*

İzinle bu şiirin son kıtasında ufak bir
değişiklik yapacağım:

*Çiçek kurumadı dalda
Buldun lezzeti balda.
Bir ince uzun yolda
Koştuk, koştuk, koşuyoruz.*

"SEHER YELİ" benim için Şirazlı Sadi'nin
Gülistan'ı oldu. Her şiir bir uzun anılar
dizisi, kıssadan hisse gibi. Bir yaşam
biçimi. Onu anlatmak çok zor, ancak
sahibini tanımak ayrı bir şeref. Terbiyesi,
tevazuu, saygınlığı onu size çabuk
yakınlaştırır. Ses tonu "Seher Yeli"nin ritm
akışıdır. Bu kısa yazımla ne kitabı ve ne de
sahibini anlatma olanağım yok. En iyisi
Derneklerimizden ve Dergimizden
toplantılarda ona da bir zaman ayrılmasını,
yakınların buluşmasını sağlama çabasını
göstermeleridir. O'na sahip çıkmak
görevleri olmalıdır.

Sevgi ve saygılarımla.

HÜSEYİN HÜSNÜ EFENDİ

(Geçen Sayıdan Devam)

Caminin hezanını getirmek üzere Andiri'ye gidiyoruz. Ancak bizimkilerden biri bu işe pek gönüllü görünmüyor, onun yerine siz gelir misiniz deyince, onlar hay hay Hoca dediler ve bizimki ise utancından yerin dibine girdi. Bu hadise, Hocaya Ağın çevresinde bulunan gayrimüslimlerin dahi hürmet ettiklerini kanıtlamaya yeterde artar bile. İmam Emi yukarıdaki hatırasını anlattıktan sonra, derinden bir ah çekip, dolu dolu olan gözlerini eliyle sıvazladıktan sonra devam etti: "Hey gidi günler hey!... Zaman ne çabuk geçiyor. Bütün gençlerle birlikte Andiri'den hezanı sırtladık ve önde Hocanın o güzel ilahileri ile bunu Ağın'a getirmemizi bir görecektin Halit," dedi. Gene Camiyle ilgili olarak şöyle devam etti: "Caminin yanında bir de kabristan vardı, ki burada Kabasakal ailesinin büyükleri ve Ağın'ın diğer bazı meşhurları meftundu. Ne hikmettir ki, bu kabristan bilâhare kaldırılarak, yerine şu gördüğün Memurlar Lokali yapıldı."

Caminin yapılışıyla ilgili olarak Mehmet Amcamın oğlu Abdullah Efendiden naklen duyduğum diğer bir hatıra da, Caminin ağaç oyma minberi ve Medresenin ahşap tezyinatı ile ilgilidir. Halen ayakta olan bu ağaç oymalı nefis minberin, Eginli Nakkaşgillerden bir nakkaşın, üç ay Hocanın odasında misafir kalarak yapmış olduğunu, ayrıca Caminin kilim ve halılarının da hemen hemen tamamının Narmikanlılar tarafından temin edildiğini bana Abdullah Efendi söylemiştir.

Bu arada, Camiyle ilgili olarak Gırnatacı rahmetli Gani'nin bir hatırasına da değinmeden geçemeyeceğim. Eskiden yalnız Ermeniler çalgı çalarlarmış. Bilindiği veçhile Ağın'da ilk müslüman çalgıcı Cücügenli gırnatacı Fazlı, Kemaneci Bekir ve Elekci Eziz idi. Bu arada bizleri

Halit HOCAOĞLU

Ramazanda sahura kaldıran Kırmıtık ile dertli dertli gırnata çalan Gani Dayı'yı da unutmamak gerekir. Gani'yle bir düğün esnasında sohbet ederken söz dönüp dolaşıp babama geldi ve Gani söze devamla: "Hoca birgün beni çağırdı ve benim çalgı çalmadan gayri bir gelirim olup olmadığını sordu. Ben de cevaben, yok Hoca dedim. Öyleyse çalmaya devam et, ancak Caminin önünden ve kabristandan geçerken çalma dedi." Bu adet hâlâ Ağın'da devam etmekte olup, buralardan geçerken çalgılar susar.

Babam Arapça, Farsça ve Kürtçe'nin (Zazaca) yanı sıra, Eflatun ve Sokrat'ı içine alan Yunan Medeniyetini de yakinen tetkik etme gayesiyle, İstanbul'da iken Rumca'yı da öğrenmiştir. Ağın yöresine iskan gayesiyle gönderilen bir kısım Batı Trakya muhacirleri ile babamın Rumca konuştuğuna ben bizzat şahit oldum. Kürtçe bildiğini ise, yazın Sarıççek Yaylalarına çıkan Kürtlerin misafiri olarak buralara gittiğimizde öğrendim. Kürtçe bilmesi, babamın diğer bir hususiyetini de meydana çıkarmıştır. Bu hususiyeti ise, bir polis hafiyesi gibi iz takip ederek, hırsızları ortaya çıkarmasıdır. Bu konuda, dayımın oğlu öğretmen Kepekçiğil'in Hilmi Ağabeyin birkaç hatırasından en enteresan olanını aşağıya çıkarıyorum: Hocanın dostu bir ailenin, bir diğer köye kısa bir süre misafireten gitmesinden istifade eden birkaç kişi evlerini soyar ve yükte hafif, pahada ağır ne varsa köylerine götürürler. Hoca yanına bir iki kişi alarak bunların izlerini sürer ve evin yakınında Hocayı gören adam, Hocadan şüphelenmediğinden evine buyur eder. Yemek yendikten sonra elini yıkamak üzere sıra leğen ve ibriği getirmeye gelince, adam karısına Kürtçe olarak "Çalıntı leğeni getirme" derse de, kadın pek anlayamayarak leğeni, ibriği getirir. Hoca elini yıkarken, ibrik ve leğeni

tanır. Sonra buradan ayrılarak, durumu tahkik için Jandarmaya havale eder.

Bu konuda duyduğum bir hadise de şöyledir: Hocanın Mezarıta bulunan bağdaki elma ağacına bir hırsız musallat olur. Her iz takibinde, bu izlerin Ağınlı meşhur bir körün evine gittiğini görür, ancak buna pek ihtimal vermez. Hoca aydınlık bir gece buraya giderek pusuya yatar ve bekler. Nihayet bir hisırtı duyar ve bunun Samsorun Derede Ankaralı Jandarma Ahmet'in öldürülmesine ismi karışan bizim meşhur kör Hacıgül olduğunu tanır. Hacıgül, o kör haliyle ağaca çıkar ve torbasını doldurup aşağı inince, Hoca: "Hacıgül ben ne düşünüyorum biliyor musun", deyince, Hacıgül, "Aman Hoca ne düşündüğünü biliyorum, ya sen bir de kör olmasaydın ne olurdu", diyeceksin.

Babamın mükemmel bir hatip olduğu yukarıdaki yazılarda belirtilmiş olduğundan, burada bu konuya değinmeyeceğim. Ancak, babamın iyi bir eğitici olduğunu, bu konuda başımdan geçen bir hatıramı değineceğim: Babamın eğitim tarzı, o devirdeki bazılarının yaptığı gibi; minik çocukları dahi döverek, korkutarak, hatta falakaya yıkarak değil de, çocukların seviyelerine inerek, onları okşayarak, okula ısındırmak şeklinde idi. Buna bir örnek olarak ilkokula başlamamla ilgili hatıramı kısaca sizlere anlatayım: Birgün babam, daha önce hazırlatmış olduğu ve askerlerin ekmek torbalarını andıran ve içinde kalem, kağıt, silgi ve elifba (Alfabe) bulunan bir torbayı asıp, elimden tutarak beni mektebe götürdü. O dönemin Başmuallimi rahmetli Necip beye kaydımı yaptırdıktan sonra, gene elimden tutarak beni eve götürdü ve yolda bana: "Bak Halit, mektebe gideceksin ve her paydosta Başmuallimin elini öpeceksin, o da sana para verecek." Kendi kendime, yahu ne iyiymiş bu mektep dedim!... Her paydosta Başmuallimin elini öperek kırk para alıyordum. Bir müddet sonra bu para kesildi. Bilahare öğrendimki bu parayı

Necip beye babam verirmiş. Bir müddet sonra derslerde zor gelmeye başladı ve bu defa burnumu çekerek ağlamaya başladım, Babama mektebi olmayan bir yere gidelim şeklinde bir öneride bulundum.

Medreselerin lağvıyla ilkokul olan bu binada bende, biri ihtiyat (Hazırlık) ve diğeri birinci sınıf olmak üzere iki sene okudum. Sınıf arkadaşlarım ise, bugünkü Katip Hasan, rahmetli Muhlis, Umman Dayının kızı Cevriye ve birinci eşim rahmetli Mehila idi. Her paydosta sıra oluyor, bayrak marşını söylüyor ve dağılıyorduk. Milli bayramlarda ise, sıra olup, önde bayrak olduğu halde Hükümetin önüne giderek merasime iştirak ediyorduk. Merasimlerde ise o zaman evvela babam çıkar, dua ettikten sonra konuşmalar olur ve merasim başlardı.

Babam çocukları çok severdi, hatta civar köylere vardığında bile onu kocaman sarığından taşhis eden çocuklar koşarak onu karşılarılardı. Hoca onlara heybesinden çıkardığı kınalı şekerleri dağıtır ve çok küçük olanları atının terkesine alırdı. Önde Hoca atına binmiş olarak ve arkasında çocuklardan oluşan bu kalabalığı, bu defada köyün girişinde köylüler karşılarılardı. Çocuklara karşı olan sevgisi sonsuzdu. Onların seviyesine iner, onlarla şakalaşır, onlara takılırdı. Fakat on yaşını geçince bu defada arada bir mesafe bırakarak hareket ederdi. Buna bir örnek olarak Şeref ağabeyimin çocukluğuyla ilgili bir hatırasını nakledeyim. Bir gün Şeref ağabey, babamın kucağına oturur ve başlar çocuğumsu ahret suallerine. Bir ara babam köstekli saatini çıkarıp, Şeref ağabeyin kulağına tutar. Saatin çıtırtısı pek hoşuna gitmiş olacak ki, Babama dönerek: "Buna bana verir misin" der ve babamda cevaben: "E!... ben ölürsem sana kalacak" deyince, Şeref ağabey "Ey sen ne zaman öleceksin ki" der. Ancak Şeref ağabey de on yaşını geçince babamın karşısında el pençe divan durmaya başlar.

(Devam edecek)

FOTOĞRAFLARLA ANILAR (Halide Gündüz albümünden)



Ağın: 1932

Ayaktakiler: Soldan Sağa : Ahmet ERBAKAN, Muhacir Abdullahın kardeşi Ahmet, Bekir KARAGÜLLE, Hakkı DAYIOĞLU, Mehmet DÖNERTAŞ

Oturanlar: Soldan Sağa : Salim DAYIOĞLU, Naim ERBİL, Kadingilin Mehmet YILMAZ, İbrahim DAYIOĞLU (Tüccar).



Ağın: 26.7.1973

Ayaktakiler: Soldan Sağa : Feride ERBİL, Zeliha GÜNDÜZ, Meryem ERBİL, Kemal ERBİL, Halide GÜNDÜZ, Hatice GÜNDÜZ, Pakize GÜNDÜZ, Gülay GÜNDÜZ.

Oturanlar: Soldan Sağa : Lütfiye ERBAKAN, Ziyet.

HABERLER

- ★ Hemşehrimiz Muazzez-H. Zihni Özkan torunları, kronik bekârlarımızdan Mete ile Cengiz yeğenleri, Handan-Atilla Özkan çifti de 1.1.1997 günü dünyaya gelen oğulları Erdem ile yeni yıla merhaba dediler.

Özkan ailesini yürekten kutlar, küçük Erdem'e sağlıklı yaşamlar dileriz.

- ★ Hemşehrimiz Tülay-Naci Aslan Güven'in kızları Nazan ile Yurdanur-Arif Gülce'nin oğulları Tamer, 22 Aralık 1996 günü Ankara-Atakule Nikah Salonu'nda yaşamlarını birleştirdiler.

Her iki aileyi kutlar, genç çiftlerin bir yastıkta kocamalarını dileriz.

- ★ Hemşehrimiz rahmetli Ayşe Saçlı'nın torunu, Ahsen Saçlı'nın kızı Nükte ile Durhan ailesinin oğulları Seyfi, "Gözlerimizdeki ışıltıyı ve yüreğimizdeki ezgiyi paylaşmanız mutluluğumuza mutluluk katacak. Nikahımıza bekliyoruz." diyerek, yaşamlarını birleştirmişlerdir. 4 Ocak 1997 Ankara-Atakule Nikah Salonu.

Aileleri kutlar, gençlere mutlu bir yaşam dileriz.

- ★ Sevgili arkadaşımız Ahsen Saçlı'nın annesi, Derneğimiz Yönetim Kurulu üyesi Cavit Alpaslan'ın teyzesi Ayşe Saçlı (Hoca gilin Ayşe teyze) 14 Ağustos 1996 günü Ankara'da vefat etmiştir.

Ölene Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

- ★ Hemşehrimiz telgrafçı Hasan Tahsin Cerit'in eşi, merhum Ali Rıza ile Münir, Mehcure, Yalçın ve Nurtüre Cerit'in anneleri Hanife Cerit, 19 Kasım 1996 günü Ankara'da vefat etmiştir.

Ölene Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

- ★ Merhum Emine ve Mustafa Kabasakal'ın oğulları, rahmetli Ümmügülsüm İlder ve rahmetli Osman Kabasakal ile Ahmet, Şadan Kabasakal'ın abileri, Prof. Dr. Yurdanur (Kabasakal) Tulunay, Yurdakul Kabasakal, Sevilay Yavuz'un babaları, Prof. Dr. Ersin Tulunay ile Dr. Kâzım Yavuz'un kayınpederi, Ekin Futacı'nın dedesi, Safiye Kabasakal'ın sevgili eşi ve bizlerin manevi ağabeyi, Ağın aşığı Em. Albay Hüseyin Kabasakal, 20 Aralık 1996 günü İstanbul'da yaşamını yitirmiştir.

Ölene Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

- ★ Aliuşağı mahallesinden Memeşgilin Hüseyin Avni Şen'in eşi Ülker Şen, 28 Aralık 1996 günü Ankara'da yaşamını yitirmiştir.

Merhumeye Tanrı'dan rahmet, tüm akraba ve yakınlarına başsağlığı dileriz.

- ★ ODTÜ Mühendislik Fakültesi Havacılık Mühendisliği Bölümü öğretim üyesi, değerli hemşehrimiz ve arkadaşımız Prof. Dr. Yurdanur (Kabasakal) Tulunay, ODTÜ Prof. Dr. Mustafa N. Parlar Eğitim ve Araştırma Vakfı'nın Ödül jürisi tarafından, *"Yere Yakın Uzak Dinamiği'nin Anlaşılması ve İletişim Yönünden Modellenmesindeki Özgün Katkıları ve Bu Konularda Eğitim ve Araştırmaların Türkiye'de Başlatılıp Sürdürülmesindeki Çabaları"* dolayısıyla, 1996 yılı **BİLİM ÖDÜLÜ**'ne layık görülmüştür.

Sevgili arkadaşımız Yurdanur Tulunay'ı yürekten kutlar, başarılarının devamını dileriz.

- ★ Hemşehrilerimizden Çetin Selçuk'un "Aklı Kalacak Yüreğimin Yüreğinde", Cüneyt Taşbaşı'nın "Alice Öldü", Mehmet Ergönül'ün "Seher Yeli", Veysel Gültaş'ın "Bu Yürek" ve "Geceye Anlat Sevdanı" adlı şiir kitapları ile Yılmaz Onay'ın "Yazılar Filmatik" adlı romanı yayımlanmıştır.

Değerli hemşehrilerimizi kutlar, çalışmalarında başarılar dileyerek, edebiyatımıza kazandıracakları yeni eserleri özlemle beklediğimizi duyururuz.

- ★ Hemşehrilerimizden Dr. Ünal Gençosmanoğlu Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'ne 10 milyon TL. bağışta bulunmuştur.

Kendisine teşekkür ediyor ve borçlarını yayımladığımız okurlarımızdan da aynı duyarlılığı beklediğimizi bir kez daha anımsatmakta yarar görüyoruz.

T E Ş E K K Ü R

Kıymetli yegenimiz Erdem ÖZAN'ın doğumunda her türlü yardımlarını esirgemeyen değerli hemşehrimiz Jinekolog Op. Dr. Muammer M. DOĞAN'a tüm aile adına teşekkür ve şükranlarımızı sunarız.

B. Mete ÖZAN

D U Y U R U

Ramazan Bayramı'nın 2. günü (10 Şubat 1997 tarihinde) Saat: 14.00 - 17.00 arasında, KENT-KOOP KÜLTÜR MERKEZİ Salonu'nda (Batıkent itfaiyesi karşısı Tel: 385 28 79) hemşehrilerimizle klarnet, cümbüş ve davul eşliğinde bayramlaşma toplantısı yapılacaktır.

Dergi abonelerimiz dışında duyuramadığımız hemşehrilerimize de bildirmenizi özellikle istiyoruz.

Hep birlikte olmak dileğiyle...

AĞIN

